

шари або в навколишній простір можуть призвести до забруднення питної води, переміщень ґрунту і локальних землетрусів [3, с.85]. Залишиться питання економічної доцільності здійснення в Україні проектів великих комерційних геотермальних станцій при відсутності достатньої кількості відкритих джерел тепла Землі на відміну, наприклад, від Ісландії.

Список використаних джерел:

1. Конеченков А. Что мешает Украине заменить ископаемое топливо энергией тепла Земли? Терминал». 2016. №10 (804). 7 марта. URL: <http://oilreview.kiev.ua/2016/03/05/geotermalnyj-plan-razvitiya/>. Дата звернення: 28.10.2019.
2. Надточей К. Геотермальна енергія в Україні. Її перспективи і особливості. Енергія природи. 2016. URL: <https://alternative-energy.com.ua/>. Дата звернення: 28.10.2019
3. Долінський А. А. Геотермальна енергетика: виробництво електричної теплової енергії. Вісник НАН. України. 2016. №11. С. 76-86.

Науковий керівник: Мельник О.О., к.і.н., доцент кафедри СГН

ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ЯК ФІЛОСОФСЬКА КАТЕГОРІЯ

Чернуха Є.О., *eva.chernukha.98@gmail.com*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Необхідно зазначити, що сьогодні немає належного розуміння, що таке здоровий спосіб життя як філософська категорія. Набір існуючих методів, як правило, зводиться до різних оздоровчих заходів, дидактичної пропаганди. Необхідно сконцентрувати увагу на ціннісній мотивації здорового способу життя. У зв'язку з цим, особливого значення набуває проблема взаємозв'язку фізичного і духовного компонентів здоров'я людини, в якому, на наш погляд, виявляється така важлива категорія, як «здоровий образ думки». Саме тут і укладена шукана мотивація до здорового способу життя. Сьогодні, загальне соціальне самопочуття сучасної молоді проявляється у таких антиціннісних установках, що визначаються в термінах соціальної аномії, як цинізм, байдужість, громадянська індиферентність, прагнення до примітивних насолод (гедонізм), відсутність бажання інтелектуального, морального та фізичного вдосконалення, презирство до високих духовних і культурних ідеалів. Категорія «здоровий спосіб думки» містить в собі ментальну мотивацію до здорового способу життя: «правильне» мислення здатне збудувати здорову парадигму життя на всіх рівнях (фізичному, інтелектуальному, психічному і духовно-моральному).

Сучасна молодіжна політика, як правило, відрізняється декларативним характером, що полягає лише у пропаганді здорового способу життя, і розуміється, переважно, як фізичне здоров'я. Виявляється брак ціннісної мотивації в обґрунтуванні здорового способу життя як цілісної категорії, що охоплює всі сторони розвитку людини. Сьогоднішній політиці у сфері освіти притаманна значна абсолютизація значущості фізкультури і спорту в питаннях зміцнення і фізичного, і духовного здоров'я сучасної людини. Поширена установка про те, що здоровий спосіб життя - це, насамперед, спортивний спосіб життя, сприяє дезінтеграції «тілесного» і «духовного». Філософія виступає проти абсолютизації саме фізіологічних параметрів здоров'я, які призводять до дисгармонії між фізичним і духовним (інтелектуальним, моральним) початком людини. Філософія розкриває велику значимість нефізичних аспектів здорового способу життя (етичних, естетичних, загальнокультурних), показуючи їх позитивну роль в процесі повноцінного становлення особистості. саме філософія формує те, що називається «здоровим способом думки»[1, с.39].

Здоровий спосіб життя мало декларувати, його ще потрібно обґрунтувати, тобто ціннісно мотивувати. Апеляція лише до зовнішніх факторів фізичного та соціального благополуччя, що досягається за допомогою здорового способу життя, малоефективна.

Здоровий спосіб життя потрібно не тільки пропагувати, але і пояснювати його безальтернативність. По суті справи, мова йде про формування мотивації до повноцінного життя, яке передбачає розуміння нерозривності морального і фізичного здоров'я особистості.

Список використаних джерел

1. Горшков М.К. Духовно-нравственные ориентиры в системе ценностей студенческой молодежи. М.: Знания, 2014. 378 с.
2. Запесоцкий А.С. Образование; философия, культурология, политика. М: Наука, 2015. 456 с.

Науковий керівник: Ісакова О.І., к.ф.н., доцент кафедри СГН

КОЛІЗІЇ ЩОДО ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ В УКРАЇНІ

Ярошенко О.С., *kafedra_ukr@ukr.net*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Останнім часом навколо законодавства України про авторське право виникло більше суперечок, ніж за всі попередні роки, починаючи з 1993 р., коли було прийнято Закон України «Про авторські і суміжні права». Чинна редакція Закону України «Про авторське право і суміжні права», прийнята в 2001 році, нині фактично є малодієвою на практиці [1].

Сьогодні дуже важливим є створення ефективної системи захисту інтелектуальної власності, й виходячи з цього та зважаючи на особливу актуальність питань захисту об'єктів інтелектуальної власності. Під захистом розуміється сукупність заходів, метою яких є відновлення і визнання цих особистих немайнових та майнових прав авторів та правонаступників у разі їх порушення [2, с. 250]. Наразі в Україні існує ціла низка проблем щодо захисту авторського права та суміжних прав. Серед яких, зокрема, такі, як неефективна та непрозора система збору роялті, використання неліцензійного програмного забезпечення, високий рівень інтернет-піратства тощо [3, с. 8].

На думку народного депутата України (VIII скликання), першого заступника Голови Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, член-кореспондента НАПН Олександра Співаковського: положення цього закону досі не угоджені з відповідними нормами Цивільного кодексу України, що набув чинності ще 2004 року; через відмінність окремих положень українського законодавства щодо норм європейського права, а також неузгодженість окремих норм національного законодавства між собою, сьогодні виникають численні правові колізії; за час, що минув після прийняття Закону України «Про авторське право і суміжні права» 2001 року, виявилася ціла низка проблемних питань, пов'язаних з реалізацією на практиці окремих його правових норм, які потребують законодавчого вдосконалення; редакція цього закону не врегульовує більшості нагальних проблем щодо захисту авторського права і суміжних прав, пов'язаних з використанням сучасних технологій [4].

Єдиним значним досягненням нашої країни на цьому шляху є прийняття 15 травня 2018 року Закону України «Про ефективне управління майновими правами правовласників у сфері авторського права і (або) суміжних прав» який врегульовує діяльність організацій колективного управління в Україні та надає їм усі необхідні повноваження. Проте це один з перших кроків у реформуванні системи захисту авторського і суміжних прав.

У 2018 році при Верховній Раді було створено спеціальну групу з депутатів і фахівців, щодо внесення змін і доповнень до нормативної бази з питань інтелектуальної власності, у тому числі і авторського права. У разі прийняття цих змін буде визначено новий перелік об'єктів авторського права, встановлено перелік творів, які не є об'єктами авторського права,